

Àvia Anita

Ds, 22/10/2016 per Jesús Renau

[Visió positiva](#)

Fa poc que han tancat la porta i l'àvia Anita s'ha assegut a la seva butaca, aquella de fa ja molts anys, vella i neta. La casa ara ha quedat tranquil·la, després de tant de soroll i de les corredures dels néts, que jugaven amunt i avall fent un concurs a veure qui era el primer que arribava. El gran silenci torna de nou i l'àvia, en aquests moments, ho agraeix. En altres moments, el silenci se li fa insuportable.

Mig endormiscada, li vénen a la memòria els records de l'Antoni, el seu home, que va morir ja fa uns quants anys. Quan ell vivia i els fills encara no havien marxat, aquella casa era plena de vida. Els fills entraven i sortien... L'Antoni, des que es va jubilar, anava cada dia a buscar el diari i el llegia de dalt a baix. Els darrers anys havia deixat de fumar, almenys en públic. Com sempre, era més aviat callat, discret... i no li agradava massa parlar de les seves coses. Ella, però, les endevinava i més o menys li seguia la pista. Els primers temps el va trobar molt a faltar. Tot havia canviat i res tornaria a ser com abans. Amb el temps aquest abans s'havia mitificat una mica.

L'àvia Anita té una preocupació. Els fills són uns bons nois, tenen un sentit de justícia molt arrelat, són amables i entre ells s'estimen, però mai van a missa i han perdut, almenys aparentment, tota relació externa amb l'Església. I això que es van educar a un col·legi religiós. L'àvia Anita es pregunta què van fer, ella i l'Antoni, malament. I no s'hi aclareix. No se li ha escapat que fins i tot alguns néts ni han estat batejats.

Àvia, vosaltres vàreu fer el que havíeu de fer. Tranquil·la. Els fills i els néts, de moment, viuen atabalats per una forma de societat que externament viu com si Déu no hi fos. Però hi és, saps, i els estima. No els deixarà pas. Està en ells i, encara que no t'ho diguin, moltes vegades el troben a faltar. Prou que Ell anirà fent camí. Són el producte d'un món capitalista, que es creu lliure i està molt lligat; però ells i molts més ja estan obrint els ulls i cercant el sentit de tot plegat. Déu els espera a qualsevol cantonada.